

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7084-7289/2548

นางสุปรารี ถูกข่มขืน กับพวก โจทก์ นายประพันธ์ โอโรสานนท์ ผู้ร้อง บริษัทไทยวิาปนิตตั้ง จำกัด จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 575, ป.พ.พ. มาตรา 582, ป.วิ.พ. มาตรา 57, ป.วิ.พ. มาตรา 231, ป.วิ.พ.
มาตรา 271, ป.วิ.พ. มาตรา 293, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.
2541 มาตรา 125, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31,
พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 124

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับบริษัทจำเลยผู้เป็นนายจ้างจ่ายค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าว
ล่วงหน้าตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานอันถึงที่สุด เป็นกรณีลูกจ้างฟ้องให้นายจ้างชำระเงินตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 124 วรรคสาม และ
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 582 ผู้ร้องเป็นผู้ถือหุ้นของจำเลย ไม่ใช่ผู้ตกลงรับ
ลูกจ้างเข้าทำงานโดยจ่ายค่าจ้างให้ไม่ใช่ผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยซึ่งเป็นนิติบุคคลและไม่ได้
เป็นผู้ได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยให้ทำการแทน จึงไม่ใช่ นายจ้างตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 5 และไม่ใช่ผู้ตกลงจะให้สินจ้าง จึงไม่ใช่
นายจ้างตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 575 เมื่อผู้ร้องไม่ใช่ นายจ้างก็ไม่มีหน้าที่
ต้องจ่ายเงินดังกล่าวแก่โจทก์ ผู้ร้องจึงไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียตามกฎหมายในผลแห่งคดี ที่จะเข้าเป็น
จำเลยร่วมได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (2) ประกอบพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ที่อนุโลมให้นำประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความแพ่งมาใช้ในคดีแรงงานนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา
271 เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาขอที่จะบังคับคดีแก่ลูกหนี้ตามคำพิพากษา เมื่อผู้ร้องไม่ใช่ นายจ้างผู้
ต้องรับผิดชอบชำระค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าตามคำพิพากษา
ศาลแรงงานกลาง ไม่เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาผู้ที่ต้องถูกศาลแรงงานกลางมีคำบังคับตามมาตรา
272 ผู้ร้องจึงไม่มีเหตุที่จะขอให้ทุเลาการบังคับ และศาลจะงดการบังคับคดีได้ก็ต่อเมื่อศาลเห็นว่า
ข้ออ้างของลูกหนี้ตามคำพิพากษามีเหตุฟังได้และอ้างงดการบังคับคดีไว้ไม่น่าจะเป็นที่เสียหายแก่
เจ้าหนี้ตามคำพิพากษามาตรา 293 วรรคสอง เมื่อผู้ร้องไม่ใช่ลูกหนี้ตามคำพิพากษา ผู้ร้องจึง
ขอระงับหรืองดการบังคับคดีไว้ชั่วคราวไม่ได้

คำพิพากษา

คดีทั้งสองร้อยหกล้านนี้ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกันโดยให้เรียก
โจทก์เรียงตามลำดับสำนวนว่าโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 206 และเรียกจำเลยทุกสำนวนว่า จำเลย คดีสืบ
เนื่องจากโจทก์ทั้งสองร้อยหกฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าว
ล่วงหน้าตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานที่ 62/2547 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2547 อันถึงที่สุดโดย
จำเลยไม่นำคดีมาสู่ศาลภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ผู้ร้องยื่นคำร้องขอเข้าเป็นจำเลย
ร่วม อ้างว่าผู้ร้องเป็นผู้ถือหุ้นของจำเลย โจทก์ทั้งสองร้อยหกสมรู้กับกรรมการจำเลยผู้มีเจตนาปิด
กั้นและเลิกจ้างโจทก์ทั้งสองร้อยหกโดยระบุมูลำเนาจำเลยให้คำฟ้องเป็นสาขาของจำเลยเพื่อ

มิให้ผู้ร้องทราบ ผู้ร้องยื่นฟ้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ขอเพิกถอนมติที่ประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้นของ
จำเลย ครั้งที่ 1/2547 ที่มีมติโดยไม่ชอบให้ปิดกิจการของจำเลยเพราะผู้แทนผู้ถือหุ้นใหญ่มีส่วน
ได้เสียในมติดังกล่าว เป็นผู้มีกิจการเป็นสภาพอย่างเดียวกันและเป็นการแข่งขันกับจำเลย ผู้ร้องจะต้อง
ฟ้องแย้งโจทก์ทั้งสองร้อยหกและจำเลยด้วยเหตุที่โจทก์ทั้งสองร้อยหกกับพวกพบบุคคลภายนอกมา
ปิดกั้นทางเข้าออกบริษัทจำเลย ทำให้ลูกค้าจำเลยไม่อาจนำสินค้าที่จำจ้างจำเลยผลิตออกไปได้
ทำให้ลูกค้าไม่สามารถส่งสินค้าไปต่างประเทศได้ จำเลยต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายของลูกค้า
ผู้ร้องไม่อาจให้กรรมการผู้มีอำนาจของจำเลยกระทำการรักษาประโยชน์ของจำเลยได้
ศาลแรงงานกลางสอบโจทก์ทั้งสองร้อยหก จำเลย และผู้ร้องแล้วแถลงรับข้อเท็จจริงกันว่า ผู้ร้อง
เป็นผู้ถือหุ้นจำเลย เดิมผู้ร้องเคยเป็นกรรมการของจำเลยแต่ปัจจุบันไม่ได้เป็นแล้ว
ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ผู้ร้องเป็นเพียงผู้ถือหุ้นจึงไม่มีสิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับคดี ผู้มีส่วน
ได้เสียคือจำเลยไม่ใช่ผู้ร้อง ผู้ร้องไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความร่วม มีคำสั่งให้ยกคำร้อง
ต่อมาศาลแรงงานกลางมีคำพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยค่าจ้างและสินจ้างแทน
การบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์ทั้งสองร้อยหกและออกคำสั่งบังคับแก่จำเลย ผู้ร้องยื่นคำร้องขอทุเลา
การบังคับ ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า คำพิพากษาและคำสั่งบังคับให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยค่าจ้าง
และสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์ทั้งสองร้อยหกมิได้บังคับผู้ร้อง จึงไม่มีกรณีที่ต้อง
ขอทุเลาการบังคับ มีคำสั่งให้ยกคำร้อง หลังจากศาลแรงงานกลางออกหมายตั้ง
เจ้าพนักงานบังคับคดี ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ระงับหรืองดการบังคับคดีชั่วคราวจนกว่าศาลอุทธรณ์
(ที่ถูกศาลฎีกา) จะมีคำสั่งคำร้องขอทุเลาการบังคับ ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า ไม่มีเหตุ
เปลี่ยนแปลงคำสั่ง มีคำสั่งให้ยกคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์คำสั่งทั้งสามคำสั่งต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนก
คดีแรงงานวินิจฉัยว่า "มีปัญหาวินิจฉัยประการแรกว่า ผู้ร้องเป็นผู้มีส่วนได้เสียตามกฎหมายในผล
แห่งคดีที่จะร้องสอดเข้าเป็นจำเลยร่วมได้หรือไม่ เห็นว่า การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขออนุญาตเข้าเป็น
จำเลยร่วมกับจำเลยเป็นการยื่นคำร้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (2)
ซึ่งต้องปรากฏว่าผู้ร้องมีส่วนได้เสียตามกฎหมายในผลแห่งคดีจึงจะมีสิทธิเข้าเป็นจำเลยร่วมได้ คดี
นี้โจทก์ทั้งสองร้อยหกผู้เป็นลูกจ้างฟ้องขอให้บังคับจำเลยผู้เป็นนายจ้างจ่ายค่าชดเชยและสินจ้าง
แทนการบอกกล่าวล่วงหน้าตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานอันถึงที่สุดเป็นกรณีลูกจ้างฟ้องให้
นายจ้างชำระเงินตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 124 วรรคสาม และ
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 582 ซึ่งเป็นเรื่องระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างผู้ร้องเป็น
ผู้ถือหุ้นของจำเลย ไม่ใช่ผู้ตกลงรับลูกจ้างเข้าทำงานโดยจ่ายค่าจ้างให้ ไม่ใช่ผู้มีอำนาจกระทำการ
แทนจำเลยซึ่งเป็นนิติบุคคลและไม่ได้เป็นผู้ได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยให้
ทำการแทน จึงไม่ใช่ นายจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 5 ตาม
ความหมายคำว่านายจ้าง (2) และไม่ใช่ผู้ตกลงจะให้สินจ้างตลอดเวลาที่โจทก์ทั้งสองร้อยหกผู้เป็น
ลูกจ้างทำงานให้ จึงไม่ใช่ นายจ้างตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 575 ผู้ร้องไม่มี
ความสัมพันธ์ในฐานะนายจ้างกับโจทก์ทั้งสองร้อยหก ผลแห่งคดีมีเพียงว่านายจ้างต้องจ่าย
ค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้ลูกจ้างหรือไม่เพียงใด เมื่อผู้ร้องไม่ใช่ นายจ้างก็
ไม่มีหน้าที่ต้องจ่ายเงินดังกล่าวแก่โจทก์ทั้งสองร้อยหก ผู้ร้องจึงไม่ใช่ผู้มีส่วนได้เสียตามกฎหมายใน
ผลแห่งคดี ไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ที่จะเข้าเป็นจำเลยร่วมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
แพ่ง มาตรา 57 (2) ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน
พ.ศ.2522 มาตรา 31 ส่วนกรณีความเสียหายที่ผู้ร้องอ้างว่าโจทก์ทั้งสองร้อยหกกับพวกพา

บุคคลภายนอกมาปิดกั้นทางเข้าออกบริษัทจำเลย ลูกคำจำเลยไม่อาจนำสินค้าที่ว่าจ้างจำเลยผลิตออกไปได้ ทำให้ลูกคำไม่สามารถส่งสินค้านั้นไปต่างประเทศได้ จำเลยต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายของลูกคำนั้น เป็นกรณีที่จะต้องว่ากล่าวเอาแก่โจทก์ทั้งสองร้อยหกกับพวกต่อไปเป็นอีกคดีหนึ่ง อุทธรณ์ของผู้ร้องประการนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า ผู้ร้องขอทุเลาการบังคับและขอระงับหรืองดการบังคับคดีชั่วคราวได้หรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ที่อนุโลมให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้ในคดีแรงงานนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 271 เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาชอบที่จะบังคับคดีแก่ลูกหนี้ตามคำพิพากษา เมื่อผู้ร้องไม่ใช่เจ้าหนี้ผู้ต้องรับผิดชอบชำระค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง ไม่เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาผู้ต้องถูกศาลแรงงานกลางมีคำบังคับกำหนดวิธีที่จะปฏิบัติตามคำบังคับตามมาตรา 272 ผู้ร้องจึงไม่มีเหตุที่จะขอให้ทุเลาการบังคับ และศาลจะงดการบังคับคดีได้ก็ต่อเมื่อศาลเห็นว่าข้ออ้างของลูกหนี้ตามคำพิพากษามีเหตุฟังได้และถ้างดการบังคับคดีไว้ไม่น่าจะเป็นที่เสียหายแก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ตามมาตรา 293 วรรคสอง เมื่อผู้ร้องไม่ใช่ลูกหนี้ตามคำพิพากษา ผู้ร้องจึงขอระงับหรืองดการบังคับคดีไว้ชั่วคราวไม่ได้ อุทธรณ์ของผู้ร้องประการนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน" พิพากษายืน

องค์คณะ

หัสดี ไกรทองสุข · ขวลิต ยอดเนร · วิชัย วิวิทเสวี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7084-7289/2548>